

Arrest

nr. 122 979 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 september 2002 toe op Belgisch grondgebied. Hij werd gemachtigd tot verblijf voor de duur van zijn studies. Op 15 maart 2007 weigerde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de door verzoeker gevraagde verlenging van zijn verblijfsmachtiging, waarbij tevens op 20 maart 2007 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeker diende op 28 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Verzoeker diende op 30 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 april 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 5 juli 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 28 september 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen beide beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen (RvV 5 april 2013, nr. 100 530).

1.7. Verzoeker diende op 14 augustus 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 22 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 2 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.08.2013 werd ingediend door:

N.(...) K.(...), R.(...) (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verder beweert betrokkene dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren aangezien hij niets meer heeft om naar terug te keren en hij geen bestaansmiddelen en huisvesting meer heeft om te overleven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niets meer heeft om naar terug te keren en hij geen bestaansmiddelen en huisvesting meer heeft om te overleven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien staat het betrokkene steeds vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2002 in België, heeft Franse lessen en een inburgeringscursus gevolgd, is werkwilleg en heeft reeds gewerkt, betaalde belastingen op zijn inkomsten, was aangesloten bij de vakbond, heeft een grote vrienden- en kennissenkring en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 22 oktober 2013 eveneens een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 2 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

(…),

Aan de heer,

(…) Naam,voornaam : N.(…) K.(…), R.(…)

(…) geboortedatum :

(…) geboorteplaats :

(…) nationaliteit :

(…),

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

(…)

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(…)

Aan de betrokkene werd het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 08.10.2012.

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(…)

*in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

(…)

*2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.09.2012, aan betrokkene betekend op 08.10.2012.

(…)

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht”. Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoeker op 22.10.2013 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat de vermeende gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bovendien geen garanties biedt daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post.

Dat dit manifest een schending inhoudt van de rechtszekerheidsbeginsel daar deze posten de aanvragen manifest naast zich neerleggen en zelfs niet op antwoorden.

Dat de bestreden beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken volstrekt onaanvaardbaar is.

Dat verzoeker in 2009 meedeed aan de Regul van 19/07/2009.

Dat verzoeker voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen diende te verschijnen. Dat deze commissie een positief advies gaf. (zie bijlage)

Dat Dienst Vreemdelingenzaken toch meende te kunnen afwijken van dit advies omdat verzoeker geen Nederlands kent (maar wel Frans), en hij niet gewerkt zou hebben.

Dat verzoeker echter wel gewerkt heeft in ons land, en altijd werkwilbig is geweest. (zie bijlage)

Dat Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing niet wilde herzien, en verzoeker aanraadde om een nieuwe 9bis in te dienen.

Dat de nieuwe 9bis nu onontvankelijk wordt verklaard, dit terwijl in 2009 geen buitengewone omstandigheden dienden aangetoond te worden.

Dat het inreisverbod in de gegeven omstandigheden bijgevolg aldus volstrekt onaanvaardbaar is.

Dat er in het geval van verzoeker bovendien weldegelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Congo terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds 11 jaar in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, zich geïntegreerd heeft, werkwilbig is en hier reeds gewerkt heeft, zich de Franse taal heeft eigen gemaakt,....

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat deze elementen niet in overweging kunnen genomen worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoeker heeft in Congo niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij al die tijd geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 11 jaar heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, is duidelijk, nu hij wordt losgerukt van zijn sociale kring, waarmee hij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Congo geen enkel contact meer heeft waar hij zich zou tot kunnen richten.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoeker heeft een nieuw leven opgebouwd in België, en het is voor hem ondenkbaar om een leven op te bouwen in Congo, een land waar hij geen actuele band meer mee heeft.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004; Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

Dat het bovendien onredelijk en disproportioneel is om aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen omwille van de gegeven omstandigheden, én daar verzoeker bovendien zijn centrum van belangen in ons land heeft gevestigd.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)"

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bijlagen toe: het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen van 25 juni 2012 aangaande verzoeker overgemaakt aan verzoekers raadsman op 6 juli 2012 en een aantal bewijzen van het beroepsverleden van verzoeker, waaronder afschriften van de inkomstenbelastingen, een vervangingsovereenkomst, een aantal loonfiches, een interimcontract, een bewijs van aansluiting bij het ziekenfonds, een bewijs van aansluiting bij de vakbond, een bewijs van tewerkstelling, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB en bij FOREM en een carte de travail.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS

21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 14 augustus 2013 (zie punt 1.7), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

“Omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag

Artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een vreemdeling de aanvraag tot machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt.

Dat verzoeker in het bezit is van een geldig identiteitsdocument (zie bijlage).

Dat verzoeker bovendien meent dat hij zich kan beroepen op buitengewone omstandigheden die hem toelaten de aanvraag in België te doen.

Dat er krachtens vaststaande rechtspraak van de administratieve rechtscolleges sprake is van buitengewone omstandigheden wanneer het voor de betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de nodige formaliteiten te vervullen met het oog op het indienen van een aanvraag tot verblijf. (RvSt. n°107.621,31 maart 2002; RvSt., n° 120.101, 2 juni 2003.)

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt.

Dat verzoeker zijn land van herkomst in 2002 verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd. Dat verzoeker in zijn land van herkomst dan ook niets heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting heeft om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf.

Dat het aldus aangetoond is dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

(...)”

2.7. In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verder beweert betrokkene dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren aangezien hij niets meer heeft om naar terug te keren en hij geen bestaansmiddelen en huisvesting meer heeft om te overleven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene

om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niets meer heeft om naar terug te keren en hij geen bestaansmiddelen en huisvesting meer heeft om te overleven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien staat het betrokkene steeds vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2002 in België, heeft Franse lessen en een inburgeringscursus gevolgd, is werkwillig en heeft reeds gewerkt, betaalde belastingen op zijn inkomsten, was aangesloten bij de vakbond, heeft een grote vrienden- en kennissenkring en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2.8. Verzoeker stelt in 2009 te hebben meegedaan aan “de Regul van 19/07/2009” en dat hij toen een positief advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen heeft verkregen maar dat beslist werd om hiervan af te wijken omdat, zo vervolgt verzoeker, “verzoeker geen Nederlands kent (maar wel Frans) en hij niet gewerkt zou hebben.” Verzoeker stelt vervolgens wel gewerkt te hebben en altijd werkwillig te zijn geweest, waarbij hij verwijst naar de stukken bijgevoegd bij zijn verzoekschrift, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing niet wilde herzien. Met deze kritiek, die eerder gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 september 2012 waarbij zijn vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de thans bestreden beslissing te weerleggen. De Raad merkt dienaangaande op dat, zoals hierboven ook reeds is weergegeven (zie punt 1.6), de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 september 2012 werd verworpen (RvV 5 april 2013, nr. 100 530)

2.9. Waar verzoeker stelt dat hem aangeraden werd een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen en dat zijn huidige aanvraag onontvankelijk wordt verklaard terwijl er in 2009 geen buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, wijst de Raad er op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.” Waar in het verleden deze instructie werd toegepast en verzoeker aldus geen buitengewone omstandigheden hoefde aan te tonen, dient verzoeker door de vernietiging van de instructie thans wel buitengewone omstandigheden aan te tonen.

2.10. Met betrekking tot de ingeroepen integratie wordt in de beslissing gesteld dat deze “(...) (niet) verantwoord (...) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.” In zijn middel herneemt verzoeker deze integratie-elementen en is hij de mening toegedaan dat deze wel degelijk in aanmerking kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid, maar hij toont geenszins aan dat deze integratie het indienen van zijn aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt. Dienaangaande stipt de Raad aan dat de “buitengewone omstandigheden” niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de vreemdeling in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn in de eerste plaats elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, die aan een onderzoek zullen worden onderworpen wanneer de aanvraag conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet via de bevoegde diplomatieke

vertegenwoordiging in het buitenland wordt ingediend, zoals trouwens ook in de bestreden beslissing vermeld staat. Deze zienswijze is overigens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.11. Verzoeker herneemt in zijn middel de in zijn aanvraag van 14 augustus 2013 aangehaalde elementen dat *“hij het leven dat hij hier sedert 11 jaar heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren”* en hij geen garantie heeft dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd van de procedure. De bestreden beslissing stelt hierover het volgende: *Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder beweert betrokkene dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren aangezien hij niets meer heeft om naar terug te keren en hij geen bestaansmiddelen en huisvesting meer heeft om te overleven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niets meer heeft om naar terug te keren en hij geen bestaansmiddelen en huisvesting meer heeft om te overleven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien staat het betrokkene steeds vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”* Het louter herhalen van de elementen uit de aanvraag kan de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing niet aan het wankelen te brengen. Waar verzoeker stelt dat het *“voor hem ondenkbaar is om een leven op te bouwen in Congo, een land waar hij geen actuele band meer mee heeft”*, merkt de Raad op dat dit geenszins aan de orde is. Verzoeker dient enkel (tijdelijk) terug te keren naar zijn de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Verzoeker staaft zijn loze bewering niet dat de Belgische diplomatieke of consulaire posten de aanvragen die worden ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet niet zouden opvolgen en beantwoorden.

2.12. Het is steeds aan verzoeker om met concrete argumenten de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De verschillende theoretische uitweidingen van verzoeker volstaan bijgevolg geenszins om de bestreden beslissing te weerleggen.

2.13. Ten aanzien van het inreisverbod (bijlage 13sexies) voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot een theoretische uitleg aangaande artikel 8 van

het EVRM maar dit verder nergens concreet uitwerkt, behalve dan met de stelling dat hij *“alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten (...)”*. Voorgaande volstaat geenszins om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Ook verzoekers beweringen dat *“het inreisverbod in de gegeven omstandigheden bijgevolg aldus volstrekt onaanvaardbaar is”* en dat het disproportioneel is *“omwille van de gegeven omstandigheden”*, zijn niet afdoende om het inreisverbod teniet te doen.

2.15. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN